

Vidinio dialogo hermeneutika: tradicija ir interpretacija sen. anglų *Boetijaus* vertime

Boetijaus *Filosofijos paguodos* vertime į senąją anglų kalbą (IX a. pab.) originalų dviejų veikėjų – Filosofijos ir kalinio Boetijaus – pokalbį keičia trijų – *Wisdom* ‚išminties‘, *Gesceadwisnes* ‚proto, supratimo‘ ir *Mod* ‚sielos, proto‘ – balsų polifonija. Šis iki šiol mažai tyrinėtojų dėmesio sulaukęs skirtumas yra itin įdomus savo netikėta Filosofijos vaidmens interpretacija, kadangi sen. anglų tekste Filosofiją atliepia iškart du veikėjai – dangiškoji išmintis *Wisdom* ir aukštesnysis protas *Gesceadwisnes*, guodžiantys viltį praradusį *Mod*. Pranešime pristatomo tyrimo tikslas buvo pasigilinti į anglų-saksų vertime atliktą skirtį tarp *Wisdom*, *Gesceadwisnes* ir *Mod*, bandant ją perskaityti platesniame filosofijos istorijos kontekste kaip Platono „vidinio dialogo“ tradicijos tąsą krikščioniškaisiais viduramžiais. Gilinantis į neoplatonines šio pokalbio ištakas, ryškėja svarbi skirtingų sielos dalių architektūra, numatanti protingosios sielos dalies ryšį bei giminystę su dieviškuoju mąstymu bei pareigą valdyti ir mokyti žemesniąsias sielos dalis. Vidinio dialogo erdvės analizė rodo neoplatoninės struktūros sintezę su Augustino atrasta vidine sielos gelme, į kurią gręžiamasi, grįžtama ir iš kurios kylama siekiant išminties. Pranešimo išvadose tikimasi apibendrinti, kiek savita yra vidinio pokalbio interpretacija sen. anglų vertime, kiek ji primena Augustino *Pokalbius su savimi*, ir kurie jos bruožai galimai rodo išlaikytas senąsias sielos polifoniškumo struktūras.